

Nyt kun 13.3.2020 tulee kuluneeksi 80 vuotta talvisodan päättymistä lienee hyvä sanoa muutama kiitoksen sana niitä todella ansaitseville!

Arvoisat sotiemme veteraanit. Kiitos siitä että lähditte silloin 80 vuotta sitten puolustamaan isänmaatamme kun sitä vaara uhkasi, ettekä lähteneet luopioina pakoon vieraisiin maihin ja jättäneet vaimojanne ja lapsianne sodan jalkoihin. KIITOS! Olitte sileäposkisia nuoria miehiä kun lähditte ja kun palasitte, kaikki eivät palanneet, olivat kasvonne ahavoituneet ja niillä oli syviä uurteita sodan rasituksista. Jaloissa tai käsissä oli paleltumia. Osa teistä palasi raajarikkoina, osa mieleltään järkkyneinä. KIITOS

Arvoisat Lotat! Te ette koskaan ole saaneet sellaista arvostusta kuin olisitte ansainneet. Te lähditte vapaaehtoisina nuorina tyttöinä, kun vaara uhkasi isänmaatamme! KIITOS. Osa teistä työskenteli rintamalla, osa sairaaloissa ja muonituksessa. KIITOS! Osa teistä oli laittamassa kaatuneita arkkuihin ja lähettämistä kotipaikan multiin KIITOS. Kukaan ei tarjonnut teille kriisiapua, eikä hoivaa vaikka teidänkin mielenne olivat järkkyneet sodan kauheuksista. KIITOS! Tämän jälkeen teidän sukupolvenne jälleenrakensitte Suomen sodan runtelemasta syvästä suosta. KIITOS! Teitte työtä vuorotta, hoiditte vanhukset ja lapset. Talonpoikaishenki ja naapurin auttaminen kuuluivat jokapäiväiseen toimintaan. Teille Suomi on rakas oma kotimaa jonka vuoksi taisteltiin, vuodatettiin verta ja kyneleitä. KIITOS! Teistä jokainen on varmaan ylpeä siitä, että on suomalainen. Te rakensitte sisukkaasti vahvan, arvostetun, niin rakkaan isänmaan. KIITOS!

Tuli 1990-luku ja vuosituhat vaihtui. Silloin unohdettiin tämän maan uudelleenrakentajat, tuhannet vanhukset. He eivät pärjää kotona. Kotihoidon tuki on olematonta. Turvattomuus, pelko ja tapaturmaiset kaatumiset ovat arkipäivää ikäihmisillä. Muistisairaat karkailevat. Ruokapalvelu, jos sellaiseen on varaa ja sen saa, tuo ruokaa, joka ei kelpaa edes kulkukoiralta. Tämä teidän pitää kestää. KIITOS siitä. Kotinne on vetoinen, jopa asumiskelvoton. Palvelutaloissa ei riitä henkilöstö, vanhus makaa sängyllä painehaavaumat ahterissa, kun kukaan ei ehdi kääntämään, vaihtamaan vaippaa, saatikka syöttämään. Julkinen terveydenhuolto ontuu, lääkärille ei saa aikaa, tutkimuksiin pääseminen ja lähetteen saaminen ovat kiven takana. Kuten pula-aikana, kaikki on kortilla ja kaikilla ei ole kortteja. KIITOS että kestätte tämän kaiken. Suomella on outo tapa osoittaa kiitosta teille vuosien työstä. Samaan aikaan Suomi ottaa valtavan määrän ulkomaalaisia, tarjoaa majoituksen, yksityissektorin lääkäripalvelut kattavasti, ruokaa sen mukaan, mikä kelpaa maahan saapuneelle, vaatetuksen, kriisiapua, turvaa, seuraa ja hoivaa. Miksi otetaan omalta kansalta pois ja annetaan maahan saapuneelle se, mikä tulisi taata kantasuomalaiselle. Kukaan ei ole tätä pystynyt järkevästi selittämään. Miten voimme unohtaa kansan, joka tämän maan eteen on taistellut, sen jälleenrakentanut ja sitä koko sydämestään rakastanut? Miksi kaikki eivät saa tasavertaista kohtelua? Mistä syntyy katkeruus, se syntyy siitä, että ei saa tasavertaista kohtelua. Sen aiheuttaa yhteiskunta, joka luokittelee ihmisiä paremmuusjärjestykseen ja kohtelee heitä sen mukaisesti. Kuka maksaa meidän elämme tulevaisuudessa? Varmaan sitten ne henkilöt, joille tarjotaan parempi elämä kuin kantaväestölle. Jokainen on joskus kuullut sanonnan, jota Suomen miehet ja koko kansa hoki sotiessaan vihollista vastaan: Kaveria ei jätetä! Päättäjät ja poliitikot ovat sen tehneet jo kauan aikaa sitten: he ovat jättäneet kaverin. Olin ennen ylpeä siitä, että olen

suomalainen, nyt häpeän sitä suuresti. Isävainaan sanat kaikuvat edelleen mielessäni: Kaveria ei jätetä. Tämän lupauksen isäni piti ja niin pidän myös minä. Sen olen velkaa tälle ikääntyvälle kansalle itsenäisestä Suomesta, jota se vielä hetken on. KIITOS vielä kerran Teille kaikille ja terveyttä ja toivottavasti myös hoivaa!

Matti Mäkelä Paimion perussuomalaiset ry pj.